

РЕШЕНИЕ

№ 7065

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Влагова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **10363** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

1

3

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с
чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Агенция за държавна финансова
инспекция [населено място] срещу Решение от 31.07.2012 година, постановено по
н.а.х.д. №21404/2011 година по описа на СРС, 1 състав, отменящо Наказателно
постановление №11010132/24.08.2011 година, издадено от Директора на АДФИ, с
което последният на основание чл. 131,ал.1 от ЗОП за нарушение на чл.42 от ЗОП на
В. Т. Д. е наложена глоба в размер на 1000 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъб разност на
атакуваното съдебно решение. Твърди се ,че давността като институт не може да
намери приложения в административно – наказателния процес, като предвидените в
чл.34 от ЗАНН срокове са давностни и друг вид давност не може да се прилага. Сочи
се още ,че СРС се е произнесъл по една недопустима жалба предвид просрочието и.
Твърди се още ,че редица Административни съдилища не прилагат института на
давността, които е неприложим в ЗАНН.Иска се отмяна на съдебното решение и

постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде потвърдено.

В съдебно заседание, касаторът - АДФИ, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт О., редовно упълномощена с пълномощно от първата инстанция, която поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по касация - В. Т. Д., редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Костов изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

СРС е постановил решението си правилно изяснена фактическа обстановка и при спазване на материалния закон. Напълно нелогичен и противоречащ на правната логика е доводът на касатора, че единствените срокове в ЗАНН и то давностни, са визирани в чл. 34 от ЗАНН, защото на първо място, предвидените в тази разпоредба срокове не са давностни, а преклузивни и с изтичането им се погасява правото на държавата да образува административно-наказателното производство, като за целта законът използва израза - не се образува. На второ място, съществена разлика между давностен и преклузивен срок, е че давностният срок може да се спира и прекъсва, а преклузивният - не. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че СРС е постановил недопустимо решение, предвид това, че подадената жалба е след изтичане на седемдневния преклузивен срок. На първо място, видно от самото наказателно постановление е, че същото е връчено на ответника по касация на дата 29.09.2011 година. На второ място, предвиденият 7 дневен срок за обжалване на същото е започнал да тече от 30.09.2011 година и съответно на това изтича на 06.10.2011 година, на която дата е подадена жалбата срещу издаденото наказателно постановление.

Правилен е изводът на СРС, че е изтекла предвидената абсолютна давност за преследване и наказване - на 19.11.2011 година. Това е така защото, на първо място, по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на НК. Единствената уредба в ЗАНН и то във връзка с давността, обхваща два случая: изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН отнасящи се до административно-наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган. На второ място, за съдебната фаза на административно наказателното производство, изрична уредба в ЗАНН няма, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК. На следващо място, за давността съдът е длъжен да следи служебно, като в глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че

наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК/ действаща към момента на извършване на нарушението/ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея..В чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява,ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК).Тъй като наложеното наказание е глоба, то съгласно предвидената в чл.80,ал.3 от НК давност по отношение на този вид наказание е две години,а абсолютната давност,изключваща отговорността на нарушителя е 3 години, която безспорно е изтекла на 09.11.2011 година/от 09.11.2008 година,когато именно е извършено нарушението .Настоящата съдебна инстанция намира,че предвидената след изменението на разпоредбата на чл.80 и чл.81 от НК от 29.05.2010 година по-дълга абсолютна давност ,не може да намери приложение, защото нормата е материално правна и същата се прилага само и единствено по отношение на извършените административна нарушения след влизането на изменението в сила- именно 29.05.2010 година.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила..Жалбата като неоснователна, не подлежи на уважаване.

Що се касае до доводите, че други съдилища не прилагат института на абсолютната давност ,то настоящата съдебна инстанция намира за уместно да укаже на процесуалния представител на касатора, че практиката на отделните административни съдилища не е задължителна за АССГ и не може да бъде основание за постановяване на актове в същия смисъл, постановени от други съдилища.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 31.07.2012 година,постановено по н.а.х.д №21404/2012 година по описа на СРС,1 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.